

Nadano oficjalne nazwy strukturom na planetoidzie Bennu

15 marca 2020

Międzynarodowa Unia Astronomiczna (IAU) nadała oficjalne nazwy strukturom na powierzchni asteroidy Bennu, z której NASA dostarczy próbki do zbadania w ziemskich laboratoriach. Nazwy nawiązują do różnych mitologicznych ptaków.

(101955) Bennu to planetoida odkryta w 1999 roku, należąca zarówno do kategorii Near Earth Objects (NEO), jak i potencjalnie niebezpiecznych Potentially Hazardous Asteroids (PHA), czyli takich, które przecinają orbitę Ziemi i zbliżają się na tyle, że mogą się kiedyś zderzyć z naszą planetą.

8 września 2016 r. agencja NASA wysłała misję OSIRIS-Rex w celu zbadania planetoidy Bennu. Sonda dotarła do celu 3 grudnia 2018 r. i weszła na orbitę wokół obiektu. Najpierw naukowcy wykonają dokładną mapę powierzchni planetoidy, a potem planują pobrać próbki, które w 2023 r. zostaną dostarczone na Ziemię do dalszych badań.

Mierząca blisko 500 metrów asteroida otrzymała teraz oficjalne nazwy dla 12 struktur na jej powierzchni. Nazwy zostały zaproponowane przez członków zespołu OSIRIS-Rex, którzy opracowywali mapę obiektu. Wybrane nazwy nawiązują do różnorodnych mitologii. Sama nazwa Bennu odnosi się do świętego ptaka w mitologii egipskiej, który miał związki z Atumem, Ra i Ozyrysem. Nazwa ta była wyłoniona w konkursie przed startem misji OSIRIS-Rex.

Nowe nazwy zaproponowane przez naukowców dotyczą m.in. obszaru usianego głazami, największych tego typu skał, czy miejsca, z którego mają zostać pobrane próbki i generalnie nawiązują do mitologicznych ptaków.

Oto lista trzynastu nazw dla struktur na powierzchni Bennu. Zawarty w nich człon „Saxum” oznacza po łacinie „kamień”, a z kolei człon „Regio” to w tłumaczeniu „obszar”.

Tlanuwa Regio jest obszarem pokryty wielkimi głazami na południowej półkuli Bennu. Nazwa wskazuje na wielkie ptaki, które rozproszyły się po Ziemi z kawałkami węża, który zamienił się w stojące filary skał (mitologia Czirokezów).

Benben Saxum to najwyższy głaz na Bennu. Nazwa wywodzi się od starożytnego egipskiego kopca, który powstał z pierwotnych wód Nu. Według mitologii egipskiej, bóg Tum osiadł w Benbenie, aby stworzyć świat po swoim locie nad wodami w postaci ptaka Bennu.

Roc Saxum, największy głaz na Bennu, otrzymał imię od Roca – olbrzymiego ptaka w mitologii Bliskiego Wschodu.

Simurgh Saxum – południk zerowy na Bennu, podstawa dla układu współrzędnych stosowanego do opisu planetoidy – uzyskał nazwę od ptaka z perskiej mitologii, który posiada całą wiedzę.

Huginn Saxum oraz Muninn Saxum są przyległymi głazami nazwanymi na cześć dwóch kruków towarzyszących Odynowi w mitologii nordyckiej.

Ocypete Saxum, znajdujący się blisko źródła pochodzenia wyrzutu cząstek materii odnotowanego 19 stycznia 2019 r., nazwano od jednej z greckich harpii, pół-niewiast, pół-ptaków, personifikujących burzowe wiatry porywające rzeczy z ziemi.

Strix Saxum jest dużym głazem na obrzeżach rezerwowego miejsca do pobrania próbek. Nazwa pochodzi od ptaka złego omenu z rzymskiej mitologii.

Amihan Saxum to duży, płaski głaz, który wydaje się częściowo zakopany. Znajduje się na obszarze Tlanuwa Regio, który ma nietypowo dużą koncentrację dużych głazów. Nazwa nawiązuje do wierzeń filipińskich, a dokładniej do bóstwa przedstawianego

jako ptaka, pierwszego stworzenia, które zamieszkiwało we Wszechświecie (według mitologii tagalogijskiej).

Pouakai Saxum to kolejny z gładów, mierzący 10,6 metrów długości i położony na południowej półkuli Bennu. Nazwa pochodzi z mitologii maoryjskiej (Polinezja), gdzie był to monstrualny ptak, który zabijał i jadł ludzi.

Aetos Saxum jest podejrzanie płaskim gładem o kształcie przypominający skrzydła, położonym blisko równika Bennu. Nadane mu imię odnosi się do towarzysza dziecięcy zabaw Zeusa. Towarzysz ten został przemieniony w orła przez Herę (mitologia grecka).

Gargoyle Saxum – ta nazwa dotyczy wielkiego gładu w pobliżu zapasowego miejsca lądowania, który jest jednym z najciemniejszych obiektów na powierzchni. Źródłem imienia jest francuski potwór podobny do smoka, ze skrzydłami, ptasią szyją i potrafiący ziać ogniem.

Źródło: NaukawPolsce.PAP.pl